Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 4δ. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 24

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* ΔΑΝΒΙΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Οἱ μαθηταὶ εἶχαν πεθάνει ἀπ' τὰ γέλια!

Ἡ πάπια, βρίσκοντας τὴν πόρτ' ἀνοιχτή, ὅρμησε στὴν αὐλή, ὅπου ὁ ἀνθυπασπιστής, μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιά, ἄρχισαν κανονικὸ κυνήγι.

Μερικοὶ ἑτοιμαζόνταν νὰ τὸ στρίψουν γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ «κυνήγι τῆς πάπιας» ποὺ γινόταν στὴν αὐλή, ὅταν, ξαφνικά, παρουσιάζεται ὁ ὑπολοχαγὸς Κορλιέ, μαζὶ μὲ τὸν κ. Λαλονό... Ὅλοι μαρμάρωσαν σὲ στάση προσοχῆς, σὰν ἀλύγιστες γιῶτες.

— Ἀνάπαυσις! εἶπε ἁπλὰ ὁ ἀξιωματικός. Στὶς θέσεις σας!

Ὕστερα στὸν κ. Λαλονό:

— Κύριε καθηγητά, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε. Μάθημα τώρα πιὰ εἶν' ἀδύνατο νὰ γίνῃ. Θὰ μείνω ἐδῶ ὥς που νἄρθῃ ὁ κ. Διοικητὴς μὲ τὸν κ. Ἐπιθεωρητή. Πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, στὸ γραφεῖο μου καὶ κάνετε μιὰ ἀναφορά.

Ὁ κ. Λαλονό, σοβαρότατος, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ φόρεσε... Ἀ, τὸν καϊμένο τὸν καθηγητή! Παρόμοια συγκίνηση δὲ θἄχε βέβαια ποτὲ ἄλλοτε νοιώσει στὴ ζωή του!

Φαντασθῆτε τὸν τὴ στιγμὴ ποὺ αἰστάνθηκε τὸ γλυστερὸ ἀσπράδι νὰ κυλᾷ πάνω στὴν φαλάκρα του.

Ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ σὰ νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φίδι... Πέταξε ἀμέσως τὸ καπέλλο... καὶ στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της μιὰ ὡραία ὀμελέττα!

Τὸ γέλιο φάνηκε σ' ὅλα τὰ πρόσωπα, μὰ πάγωσε ἀμέσως. Κι' ὁ ὑπολοχαγὸς πῆγε νὰ χαμογελάσῃ μὰ κρατήθηκε γιατὶ ἀλοίμονο ἂν αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἔχανε κι' αὐτὸς τὴ σοβαρότητά του! Βγῆκε λοιπὸν ἀμέσως μαζὶ μὲ τὸν καθηγητὴ ποὺ σχεδὸν τἄχε χάσει!

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Στρατηγός.

Ἄ, ἡ φυσιογνωμία του προμηνοῦσε κεραυνούς!

— Κύριοι! εἶπε. Ἂν ὁ δράστης δὲν φανερωθῇ τώρ' ἀμέσως, ὅλ' ἡ τάξη θὰ φυλακισθῇ καὶ θὰ μείνει στὴ σχολὴ ὅλο τὸ καλοκαίρι, χωρὶς διακοπές!

Τότε νὰ βλέπατε τὰ μοῦτρα τῶν μαθητῶν! Ἡ τιμωρία ἦταν τρομερή.

Κι' ὅμως, τόσο ἀλληλεγγύη ὑπῆρχε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παιδιά, ὥστε ὅλοι θὰ προτιμοῦσαν νὰ ὑποστοῦν τὴ σκληρὴ τιμωρία παρὰ νὰ μαρτυρήσουν τὸν ἔνοχο.

Μὰ ὁ μικρός μας Πέτρος δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι. Εἶχε συνείδηση ὁ φίλος μας κι' ἡ φωνή της τοῦλεγε ὅτι ἡ πράξη καὶ ὡς σύλληψη καὶ ὡς ἐκτέλεση ἦταν ὅλη, δική του.

Βγῆκε ἀπ' τὴ θέση του, στάθηκε προσοχὴ κι' εἶπε:

— Στρατηγέ μου, ἐγὼ εἶμ' ὁ ἔνοχος!

— Τὸ περίμενα!

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαντάζεσθε.

Δεκαπέντε μέρες φυλακὴ ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ μικροῦ φαρσέρ. Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὴ γλύτωσε φτηνά, γιατὶ στὴν ἀρχὴ ὁ στρατηγὸς ἤθελε νὰ τὸν ἀποβάλῃ ἐντελῶς ἀπ' τὴ σχολή. Ὁ Γιάννης κι' ὁ Ἔρρικος Καρδινιὰκ ἔτρεξαν καὶ κατόρθωσαν, ὄχι χωρὶς δυσκολίες, νὰ μεταπείσουν τὸ Διοικητή. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς αὐτὸ τὸ χρόνο δὲ θἄκανε διακοπές!

Ἡ τιμωρία αὐτὴ τοῦ κόστισε καὶ γι' ἄλλο λόγο. Ὁ προστάτης του εἶχε μετατεθῆ ἀπ' τοὺς θωρακοφόρους στὴν ἱππευτικὴ σχολὴ τοῦ Σωμύρ. Ὥστε ὁ Πέτρος θὰ περνοῦσε ἐκεῖ τὶς διακοπές του.

Γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νἄχῃ ὡς ὄνειρό του νὰ καταταχθῆ στὸ ἱππικό. Λογάριαζε λοιπὸν ὅτι τοὺς μῆνες τῶν διακοπῶν ὁ λοχαγὸς θὰ τοῦδινε τὰ πρῶτα μαθήματα ἱππευτικῆς.

Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ πρᾶγμα νὰ πάρῃ μαθήματα ἀπὸ ἀξιωματικὸ ποὺ ἦταν ἔξοχος στὸ εἶδος του καὶ μάλιστα στὴ Σχολὴ τοῦ Σωμὺρ ποὺ ἔχει ρεκὸρ παγκόσμιο.

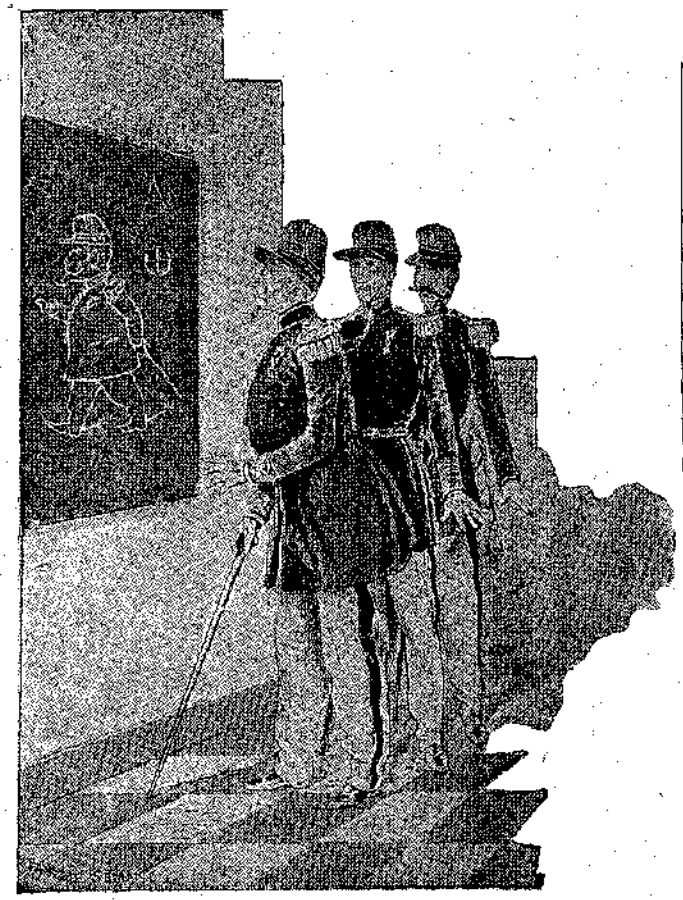

«Ὁ Στρατηγὸς βρέθηκε μπρὸς στὴν καρικατούρα του...»
(Σελ. 170, στ' β'.)

Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι αὐτὸ ὁ Πέτρος ἔμελλε νὰ πληρώσῃ τίς συνέπειες τῆς φάρσας ποὺ ἔπαιξε ὄχι μόνο εἰς βάρος τοῦ καθηγητοῦ του, ἀλλὰ καὶ τῆς πάπιας τοῦ Στρατηγοῦ.

Δὲ θὰ τὸ πιστέψετε ἂν σᾶς τὸ πῶ, κι' ὅμως εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια: ὁ Πέτρος ἔμεινε καὶ πάλι ἀδιόρθωτος!

Ἡ ἐργασία ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλῇ καὶ τώρα μιὰ ἰδέα κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό του: Πῶς νὰ βρῇ τὴν ἐλευθερία του, νὰ μὴ κάθεται μῆνες ὁλόκληρους κλεισμένος μέσα στοὺς ἴδιους τοίχους καὶ νὰ μὴ γυρίζῃ μέσα στὴν ἴδια αὐλὴ ὁλοένα, ὅπως τὰ ξύλινα ἀλογάκια γυρίζουν στὸν ἴδιο κύκλο.

Ἂν καὶ φοβερὰ ἀμελής, ὁ Πέτρος, χάρη στὴν ἐξυπνάδα του, δὲν ἦταν ὁ τελευταῖος στὴν τάξη.

— Δὲ βαριέσαι! συλλογιζόταν. Ἂν ἀποτύχω στὶς ἐξετάσεις μου, θὰ καταταχθῶ στὸ στρατό· θὰ γίνω κι' ἔτσι ἀξιωματικὸς καὶ μοῦ εἶναι τὸ ἴδιο!

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς βέβαια δὲν τιμοῦσε τὴ φιλοτιμία τοῦ μικροῦ μας φίλου: Πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προεξοφλῇ κανεὶς μιὰν ἀποτυχία. Παραδίδοντας στὴν τύχη τὴ φροντίδα νὰ μπῇ στὸ Σαὶν-Σύρ, ὁ Πέτρος ἐξασφάλιζε στὸν ἑαυτό του τὸ προνόμιο νὰ μὴν κάνῃ τίποτα. Ἔτσι βέβαια κανεὶς δὲν πάει μπροστά!

Ὕστερα δὲν ἤξερε νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ μέσα ποὺ τοῦ παρεῖχαν οἱ προστάτες του. Ἄλλα παιδιὰ κάνουν σκέψεις σὰν αὐτή:

«— Τί καλὰ ἂν εἶχα τὰ μέσα νὰ παρακολουθήσω ἀνώτερα μαθήματα καὶ νὰ διαπρέψω!»

Κι' ὁ Πέτρος εἶχε τὰ μέσα καὶ τὰ περιφρονοῦσε!

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι πολλοὶ ἀξιωματικοὶ φθάνουν καὶ στοὺς ἀνώτατους βαθμούς, χωρὶς νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ σχολὴ τοῦ Σαὶν-Σύρ. Ναί, μὰ χρειάζεται νὰ συντρέξουν πολεμικὲς περιστάσεις, ποὺ πάντα διευκολύνουν τὸ στρατιωτικὸ στάδιο. Ἔξω ἀπ' αὐτό, χρειάζεται ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς γνώσεις, μὲ τὶς ὁποῖες οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Σαὶν Σὺρ εἶν' ἐφοδιασμένοι κι' αὐτὸ πάντα φέρνει κάποια καθυστέρηση. Ὅπως τάναι οἱ στραβὲς αὐτὲς ἰδέες δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Πέτρου.

Τὸ μόνο ποὺ τὸν δικαιολογοῦσε εἶναι ὅτι τότε χαλοῦσε ὁ κόσμος μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ στὴν Ἀφρική. Οἱ ἐφημερίδες ἦταν γεμάτες εἰδήσεις ἐνθουσιαστικές, οἱ ποιητὲς τραγουδοῦσαν τὶς νίκες καὶ καθένας ποὺ φοροῦσε στρατιωτικὴ στολὴ ὀνειροπολοῦσε νὰ βρεθῇ στὶς τρομερὲς αὐτὲς Ἀφρικανικὲς ἀποικίες.

Ἡ ἅλωση τῆς Σμάλας, ποὺ τὴ θεωροῦσαν πρωτεύουσα τοῦ Ἀραβικοῦ κράτους, εἶχε προκαλέσει στὴ Γαλλία μεγάλον ἐνθουσιασμό. Ὕστερα ἡ νίκη τοῦ Μπυγκὼ στὸ Ἰσλὺ καὶ τέλος ἡ σύλληψη τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀδδ-Ἐλ-Καδὴρ ἀπ' τὸ στρατηγὸ Λαμορισιέρ, ἔκαναν τὴν καρδιὰ τοῦ Πέτρου νὰ σκιρτᾷ, ὅταν τ' ἄκουγε νὰ τὰ διαβάζουν στὴν ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Πρυτανείου.

Μ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα ἔζησε ὡς τὰ 1849, ἀντὶ νὰ κοιτάζῃ τὰ μαθήματά του καὶ τὶς ἐξετάσεις γιὰ τὸ Σαὶν-Σύρ. Ὡστόσο ἔλαβε μέρος στὶς ἐξετάσεις, ἀλλὰ φυσικὰ ἀπέτυχε. Ἔγραψε τότε ἕνα ἱκετευτικὸ γράμμα στὸν Ἐρρῖκο Καρδινιάκ:

— «Λοχαγέ μου, σᾶς ἱκετεύω, ἀφίστε με νὰ καταταχθῶ στὸ στρατό. Θὰ ἰδῆτε πῶς θἄμαι καλὸς στὸ σύνταγμα. Τοὐλάχιστο θὰ πάψω νἄμαι φυλακισμένος, θὰ τρέχω, θὰ καβαλικεύω καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ προκόψω. Ἂν μποροῦσα νὰ πάω ἀμέσως στοὺς σπαχῆδες ἢ στοὺς Ἀφρικανοὺς «κυνηγούς», θὰ βλέπατε τί θὰ κατόρθωνα. Μάλιστα, θὰ βλέπατε!...»

Μὰ ὁ λοχαγὸς δὲν ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσή του.

Μόλις κατὰ τὶς διακοπὲς τοῦ 1849 ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήσῃ στὴν ἐπιθυμία τοῦ Πέτρου.

Ὅσο γιὰ τὸ Ἀφρικανικὸ ἱππικό, δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ σκέψη. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ἐδεχόνταν παρὰ μόνο στρατιῶτες μ' ἑνὸς χρόνου τουλάχιστο ὑπηρεσία. Ὕστερα ὁ Καρδινιὰκ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν ὁρμητικὴ αὐτὴ φύση στὶς πολεμικὲς περιπέτειες ἀπὸ τόσο μικρὴ ἡλικία.

Ἴσα-ἴσα τότε εἶχε πάρει τὸ τέταρτο γαλόνι καὶ εἶχε μετατεθῆ στὸ σύνταγμά του σὲ Τούρ, ὡς διοικητὴς ἴλης θωρακοφόρων.

Ὁ Πέτρος τότε ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων καὶ πολὺ καλὰ ἀνεπτυγμένος. Κι' ὁ Ἐρρῖκος ἀποφάσισε νὰ τὸν κρατήσῃ σὲ μιὰ ἴλη τοῦ συντάγματός του.

— Μόνο νὰ μὴν ὑπολογίζῃς πάνω σὲ μένα, παιδί μου! τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ προσκολλήσω στὸν οὐλαμὸ τῶν μαθητευομένων καὶ θὰ σ' ἔχω στὸ μάτι. Περιττὸ νὰ βασίζεσαι στὴν ἐπιείκειά μου. Ἀπὸ σένα θὰ ζητῶ τὸ διπλὸ ἀπ' ὅσα ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ τὸ ξέρεις: Ἂν ἐπιμένεις νὰ καταταχθῆς, σὲ παίρνω μαζί μου γιὰ νὰ σὲ κάμω ἄνθρωπο μὲ κάθε τρόπο κι' ὄχι γιὰ νὰ περνᾶς τὸν καιρό σου. Σκέψου καλὰ κι' ἀποφάσισε.

— Τὰ σκέφθηκα ὅλ' αὐτά, ταγματάρχα μου. Θὰ καταταχθῶ στὸ σύνταγμά σας, ἀπάντησε ὁ Πέτρος σταθερά.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ ταγματάρχης. Θὰ πᾶς κάμποσες μέρες στὸ Παρίσι. Μόλις γυρίσῃς, θ' ἀναλάβῃς ὑποχρεωτικὴ κατάταξη γιὰ ἑπτὰ χρόνια... καὶ τὰ μάτια σου τέσσερα!

Ὁλόκληρη περιουσία ἂν τοῦ εἶχαν χαρίσει, ὁ Πέτρος δὲ θἄχε τόση χαρά.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆρε τὴ βαλίτσα του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι ν' ἀναγγείλῃ τὴν εἴδηση. Βρῆκε καλὴ ὑποδοχή. Γιατί, ἂν εἶχε τὰ ἐλαττώματά του, εἶχε ὅμως καὶ καλὴ καρδιὰ καὶ χαρακτῆρα ἴσιο καὶ ἀλύγιστο σὰ γυμνὸ σπαθί.

Ὁ Γιάννης ὡστόσο τοῦκαμε παρατηρήσεις. Αὐτός, ὁ σοφός, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς μελέτης, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδιοσυγκρασία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀδελφή του, ποὺ ἴσως θὰ μποροῦσε νἄχῃ δυνατὴ ἐπίδραση ἀπάνω του, δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ. Τώρα καὶ δυὸ χρόνια, εἶχε πραγματοποιήσει τ' ὄνειρό της: εἶχε μπῆ στὸ σωματεῖο τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους. Κι' ὁ Πέτρος στὴ σύντομη ἐπίσκεψή, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κάμῃ, μόλις τὴν ἀναγνώρισε κάτω ἀπ' τὴν κάτασπρη σκοῦφια ποὺ σκέπαζε τὸ κεφάλι της.

Τοῦ θύμισε τὰ καθήκοντά του πρὸς τοὺς εὐεργέτες του καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς νέας ζωῆς ποὺ εἶχε ἀρχίσει. Τὸν παρακάλεσε, τὸν ἐξώρκισε νὰ γίνῃ ἐργατικὸς καὶ φρόνιμος.

Ὁ Πέτρος ὑποσχέθηκε.

Ἀλλὰ οἱ ὑποσχέσεις του ἴσως ἦταν ἀνώτερες ἀπ' τὶς δυνάμεις του. Στὸ χαρακτῆρα του ὑπῆρχε μιὰ ἀσυγκράτητη τάση γιὰ κίνηση καὶ δράση.

Μετὰ τὴν ἔκρηξη, τὸ ἠφαίστειο ἡσυχάζει. Ἴσως γι' αὐτὸν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πάῃ κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἀφρική. Μερικὲς σπαθιὲς ποὺ θἄδινε ἢ θἄπαιρνε, ἴσως θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ φτιάξουν τὸ χαρακτῆρα, ποὺ ὥς τώρα στάθηκε ἀδιόρθωτος. Ἀλλὰ «ὅ,τι εἶναι γραφτό, εἶναι γραφτὸ» ὅπως λένε οἱ μωαμεθανοὶ τῆς Ἀραβίας. Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Πέτρος ἄφινε τὸ Παρίσι καὶ γύριζε στὸ Τούρ.

Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀφιξή του, μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν δῆ μὲ τὰ ρούχα καὶ τὸ σκούφο τοῦ σταύλου νὰ ξύνῃ μὲ τὸ ξυστρὶ τὴ «Χάϊδω», τὴ φοράδα του, ἐνῷ τὸν ἐπέβλεπε ἄγρυπνα ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ.

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, θὰ ἰδῆτε ἀργότερα, παιδιά μου, ὅτι ὅταν τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρα δὲν διορθωθοῦν στὸ σπίτι ἢ στὸ σχολεῖο, ἔχουν πολὺ θλιβερὲς συνέπειες στὸν κατοπινὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
Ὁ αἰώνας τῶν ἐφευρέσεων

Ὅπως τὸ 1830, ἔτσι καὶ τὸ 1848 εἶναι χρονολογία ἱστορικὴ γιὰ τὴ Γαλλία· γιατὶ τὸ χρόνο αὐτὸ ἔγινε ἡ δεύτερη ἐπανάσταση στὸ διάστημα τοῦ 19ου αἰώνα, ποὺ ἔρριξε ἀπ' τὸ θρόνο τὸ Λουδοβίκο Φίλιππο κι' ἀνακήρυξε, γιὰ δεύτερη φορά, τὴ Δημοκρατία.

Μὰ ἡ Δημοκρατία αὐτὴ δὲ βάσταξε

πολύ, γιατὶ σὲ λίγο τὴ διαδέχθηκε ἡ δεύτερη Αὐτοκρατορία: ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, Λουδοβίκος Βοναπάρτης, ποὺ εἶχε ἐκλεχθῆ στὴν ἀρχὴ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἔγινε σὲ τρία χρόνια Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων μὲ τ' ὄνομα «Ναπολέων Γ'.»

«Τρίτος»—γιατὶ ὁ μικρὸς «Βασιλεὺς τῆς Ρώμης» ποὺ περισσότερο ἡ ἐξορία παρὰ ἡ ἀρρώστεια τὸν σκότωσαν σ' ἕνα μελαγχολικὸ παλάτι τῆς Αὐστρίας, μ' ὅλο ποὺ δὲ βασίλευσε, ἔχει στὴν ἱστορία τὸ ὄνομα Ναπολέων Β'.

Ἡ παλινόρθωση τῆς αὐτοκρατορικῆς δυναστείας χαιρετίσθηκε μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ ἀπ' ὅλους ἐκείνους—κι' ἦταν ἀπειράριθμοι—ποὺ διατηροῦσαν εὐλαβικὰ τὴν ἀνάμνηση τῶν θριάμβων τοῦ Ναπολέοντος. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, γιοὶ τοῦ «Μικροῦ Γυμπανιστῆ» καὶ βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς δυὸ φίλους μας προσπαθοῦσε τότε νὰ στρώσῃ τὸν Πέτρο στὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία, ἐνῷ ὁ δεύτερος ἐξακολουθοῦσε τὶς ἐπιστημονικές του ἐργασίες.

Ἡ κυριότερη ἐφεύρεση τοῦ 19ου αἰῶνα εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀτμοῦ στὴ βιομηχανία καὶ στὴν κίνηση. Μὰ κάθε νέα ἐφεύρεση προκαλεῖ κι' ἄλλες σχετικὲς καὶ δευτερεύουσες ἀνακαλύψεις.

Ὁ ἀτμὸς ἔφερε τὴν ἀτμομηχανή. Ἡ ἀτμομηχανὴ ἔφερε τὰ φρένα ποὺ λειτουργοῦν μὲ «πεπιεσμένον ἀέρα» καὶ καθεξῆς. Γενικὰ ὁ αἰῶνας αὐτὸς εἶναι γεμάτος ἀνακαλύψεις κι' ἐφευρέσεις· γι' αὐτὸ κι' ὀνομάζεται «αἰῶνας ἐφευρέσεων».

Ὁ Γιάννης εἶχε μελετήσει καλὰ κάθε προγενέστερη ἀνακάλυψη. Ξέρουμε ὅτι ὥς τώρα εἶχε συντελέσει στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἕλικα.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, στὰ 1843, οἱ κοινοὶ κόποι του μὲ τὸν κ. Νορμὰν ἔφεραν ἐπὶ τέλους ἀποτέλεσμα.

Εἶχαν συνενοηθῆ μὲ τὸ λοχαγὸ τοῦ μηχανικοῦ Μελὶλ ποὺ τ' ὄνομά του ἔχει συνδεθῆ μὲ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἕλικα κι' ἐναυπήγησαν στὴ Χάβρη τὸ πρῶτο γαλλικὸ πλοῖο μ' ἕλικα, βάζοντας ἔτσι σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἰδέα τοῦ ἐργάτη Δαλλεροῦ, ποὺ ἐκεῖνος τὴν εἶχε σκεφθῆ τριάντα χρόνια νωρίτερα, στὰ 1803, μὰ δὲν τὴν ἐφάρμοσε γιατὶ τοῦλειπαν τὰ χρήματα.

Βλέπετε, οἱ πιὸ ὡραῖες ἀνακαλύψεις τὶς περισσότερες φορὲς μένουν πολὺν καιρὸ στὸ στάδιο τῆς προπαρασκευῆς. Σήμερα, ἂν συναντήσῃ κανεὶς πλοῖο μὲ τροχοὺς στὰ πλευρά, θαρρεῖ πῶς βρίσκεται μπροστὰ σὲ κάτι ἀπαρχαιωμένο, ποὺ κάνει γιὰ τὸ μουσεῖο. (1) Κι' ὅμως, ὅταν ὁ Νορμάν, ὁ Μελὶλ κι' ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ ἔκαναν τὴν πρώτη τους δοκιμή, κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ στὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς ἀπόπειρας. Μόνο ὁ Δενεσσοῦ, ποὺ ὁ Ἐρρῖκος τοῦ εἶχε γνωρίσει τὸ Γιάννη, συμμεριζόταν τὴν πίστη τῶν τριῶν ἐπιστημόνων κι' ἦταν γι' αὐτοὺς ἠθικὸ στήριγμα ἀλλὰ καὶ πολύτιμος σύμβουλος.

Σὰ ναυτικὸς ποὺ ἦταν, εἶχε δώσει πολλὲς πρακτικὲς συμβουλὲς στοὺς μηχανικοὺς, σχετικὰ μὲ τὴν κατασκευὴ τοῦ πλοίου. Αὐτὸς μάλιστα εἶχε φροντίσει στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν νὰ προσέξῃ ἡ ὑπηρεσία τὴν καινούργια αὐτὴν ἀνακάλυψη.

(Ἀκολουθεῖ)

(1) Ὁ λοχαγὸς Daurit ἔγραφε πρὸ εἴκοσι καὶ πλέον χρόνων, ὁπότε τὰ πλοῖα μὲ τοὺς τροχοὺς δὲν ἦταν κι πολὺ σπάνια.

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΒ'.
Στὴν κοιλιὰ τοῦ τεράστιου ψαριοῦ.

Ἕνα καλοκαιριάτικο ἀπόγεμα,—διηγεῖται ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν,—κολυμποῦσα σὲ μιὰ ὡραία γαλλικὴ ἀκτή, ἐκεῖ κοντὰ στὴ Μασσαλία. Τὸ κολύμπι αὐτὸ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Γιατὶ μόλις βγῆκα στάνοιχτά, εἶδα ἄξαφνα ἕνα τεράστιο ψάρι νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω μου, μὲ τὸ στόμα ὁλάνοιχτο καὶ μὲ μιὰ γλῆγοράδα καταπληκτική. Ἀδύνατο νὰ τὸ ξεφύγω. Τεντώθηκα τότε, ἄπλωσα τὰ πόδια μου κολλητά, κόλλησα καὶ τὰ χέρια μου στὸ σῶμα μου καὶ ἔγεινα ὅσο μποροῦσα λεπτότερος. Χώθηκα ἔτσι στὸ στόμα τοῦ ψαριοῦ καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ μὲ δαγκάσῃ, γλύστρησα ἴσια ὡς μέσα στὴν κοιλιά του, ὅπου βρέθηκα σ' ἕνα πυκνότατο σκοτάδι καὶ σὲ μιὰ ἀνυπόφορη ζέστη σὰ νἄμουν στὴν Κόλαση.

Ἄρχισα τότε νὰ κουνιέμαι ζωηρά, νὰ περπατῶ, νὰ τρέχω καὶ νὰ χορεύω πηδῶ μέσα στὴν πελώρια ἐκείνη κοιλιά, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θἄκανα τὸ ψάρι νὰ πονέσῃ καὶ νὰ μὲ ξεράσῃ. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὅσα κι' ἂν ἔκανα, τὸ θηρίο δὲν ἔπαιρνε εἴδηση. Μόνο ὅταν ἄρχισα ὕστερα τὶς τοῦμπες, τὸ ψάρι ἔνοιωσε, φαίνεται, κάποια ἐνόχληση καὶ ξαφνικὰ πῆρε μιὰ κάθετη θέση,—ἀπὸ ὁριζόντια ποὺ εἶχε πρίν,—κι' ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ νερό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε ἕνα μεγάλο καράβι Ἰταλικό. Οἱ ναῦτες εἶδαν τὸ ψάρι, τὸ καμάκωσαν καὶ μὲ πολὺν κόπο τὸ ἀνέβασαν στὸ καράβι. Ἐκεῖ

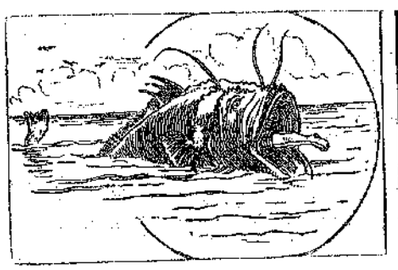

ἄρχισαν νὰ συζητοῦν πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ κομματιάσουν καὶ νὰ τὸ ξεκοιλιάσουν, γιὰ νὰ βγάλουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο λάδι. Ἤξερα ἰταλικά, ἄκουγα ἀπὸ κεῖ-μέσα τὶς ὁμιλίες τους κι' ἔτρεμα γιὰ τὴ ζωή μου. Ἂν, καθὼς θἄκοβαν τὸ ψάρι, τὰ μαχαίρια τους ἔκοβαν καὶ μένα; Κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ φόβο καθόμουν στὴ μέση τῆς κοιλιᾶς, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς δὲν θὰ μ' ἔφταναν τὰ μαχαίρια, γιατὶ ἡ κοιλιὰ ἐκείνη ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ θὰ χωροῦσε κι' ἄλλους ἑκατὸ σὰν καὶ μένα.

Ἐπιτέλους τὰ μαχαίρια τὴν ἄνοιξαν στὸ πλευρὸ καὶ λίγο φῶς μπῆκε στὴ σκοτεινιά μου. Ἄρχισα τότε νὰ φωνάζω μ' ὅλη μου τὴ δύναμη, γιὰ νὰ μὰ κόψουν καὶ νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴν Κόλαση ἐκείνη, ὅπου ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδύνευα πιὰ νὰ σκάσω. Μ' ἄκουσαν πραγματικῶς. Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξη, τὸν τρόμο καὶ τὴ βουβαμάρα ποὺ τοὺς ἔπιασε, ὅταν ἄκουσαν ἀνθρώπινη φωνὴ ἀπὸ τὰ σπλάχνα ἑνὸς ψαριοῦ κι' εἶδαν ὕστερα νὰ βγαίνῃ ἕνας ὁλόγυμνος ἄνθρωπος μὲ τὸ παντελονάκι μόνο τοῦ μπάνιου!

Ἐγὼ ὥς τόσο τὴ γλύτωσα. Ἀφοῦ συνῆλθα, ξανάπεσα στὴ θάλασσα νὰ καθαριστῶ καί, κολυμπῶντας, ἔφτασα στὴν ἀκτή, ὅπου βρῆκα τὰ ροῦχα μου ὅπως τὰ εἶχα ἀφήσει. Λογαριάζω τώρα πῶς εἶχα μείνει πέντε ὁλάκερες ὧρες στὴν κοιλιὰ τοῦ τεράστιου ψαριοῦ!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑΒΑΣΑ τὸ γράμμα ἑνὸς φίλου μας ἀπὸ τὴ Ρουμανία, ποὺ μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ Διάπλασι, γιὰ νὰ τοῦ λύσω κάποιες του ἀπορίες. Αὐτὲς θὰ τὶς ἰδοῦμε παρακάτω, γιατὶ ἐνδιαφέρουν κι' ἄλλους πολλούς. Πρωτύτερα ὅμως θὰ σᾶς πῶ μερικὲς σκέψεις ποὺ μοῦ γέννησε τὸ διάβασμα αὐτοῦ τοῦ γράμματος, ἀνεξάρτητες ἀπὸ τῆς ἀπορίες.

Ὁ φίλος μας παραπονιέται πὼς δὲν ξέρει, πὼς δὲν ἔμαθε καλὰ τὰ Ἑλληνικά,—τὴν «ἀχανὴ αὐτὴ γλῶσσα», καθὼς τὴ λέει,—γιατὶ τὴ σπούδασε σὲ ξένο σχολεῖο,—στὸ Ροβέρτειο τῆς Πόλης,—καὶ στὰ σχολεῖα αὐτά, τὰ ἑλληνόπουλα διδάσκονται τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα σὲ ξένη γλῶσσα καὶ δὲν ἀφιερώνουν παρὰ ἐλάχιστες ὧρες γιὰ τὴν ἐκμάθηση τῆς μητρικῆς τους. Στὸ Ροβέρτειο π.χ. δὲν ἔκαναν Ἑλληνικὰ παρὰ τρεῖς μόνον ὧρες τὴν ἑβδομάδα. Δηλαδὴ ὅσες κάνουν Γαλ[illegible] στὰ δικά μας σχολεῖα. Ἐνῷ [illegible] μέτα, στὰ δικά μας, κάνουν, νομίζω, [illegible]θήματα δεκα. Ποῦ τρεῖς καὶ ποῦ δώδεκαι Ὥστε θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι, ἕνας ἀπόφοιτος τοῦ Ροβέρτειου, ἑλληνόπουλο, δὲν θὰ ξέρῃ οὔτε τὸ ἕνα τέταρτο τῶν ἑλληνικῶν ποὺ ξέρει ἕνας ἀπόφοιτος δικοῦ μας σχολείου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Κι' ὅμως! Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα, κι' ἀπὸ ἄλλα του ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάσω, βλέπω πὼς ὁ φίλος μας, ὁ ἐξομολογούμενος τὴν. . . . ἑλληνομαθειά του, ξέρει τὴ γλῶσσα μας καὶ τὴ γράφει [illegible]καλά, ὅσο κι' ἕνας Ἀθηναῖος ποὺ [illegible] Ἴσως μάλιστα γλῶσσες, παιδιά μου, εἶναι ***ἀχανεῖς***,—ἀρκεῖ ὁ μαθητὴς νὰ τὶς χρησιμοποιῆ καλά, εὐσυνείδητα, μὲ ζῆλο, μ' ἐπιμέλεια, ὅπως τὶς χρησιμοποιοῦν, φαίνεται, τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ σπουδάζουν στὰ ξένα αὐτὰ σχολεῖα. Κ' ἴσα-ἴσα γιατὶ οἱ ὧρες τοὺς φαίνονται λίγες καὶ φοβοῦνται μήπως δὲ μάθουν τὴ γλῶσσα τους. Μαθητὴς λοιπὸν ποὺ τελείωσε ἕνα ἑλληνικὸ Γυμνάσιο καὶ δὲν ξέρει νὰ γράψῃ καλὰ οὔτ' ἕνα γράμμα, θὰ πῇ πὼς δὲν χρησιμοποίησε τὶς τόσες του ὧρες· γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν ἔμαθε καὶ λατινικά, γιὰ τὸν ἴδιο δὲν ἔμαθε καὶ γαλλικά, γιὰ τὸν ἴδιο δὲν ἔμαθε. . . τίποτα! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἀντίρρησῃ;..

Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὶς ἀπορίες τοῦ φίλου μας, ποὺ τὶς ἀποδίδει στὴν ἑλληναμάθειά του: Δὲν ξέρει τοὺς «ἐπιστολικοὺς τύπους» ἑλληνικά. Δὲν ξέρει δηλαδὴ πῶς πρέπει νὰ προσφωνοῦμε στὴν ἀρχὴ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ ὁποῖο γράφουμε, καὶ ποιὰ εἶναι τὰ ταιριαστὰ φιλοφρονήματα ποὺ πρέπει νὰ βάζουμε στὸ τέλος τοῦ γράμματός μας. Καλά, τὸ «Μεγαλειότατε» πρὸς βασιλέα, τὸ «Ὑψηλότατε» πρὸς πρίγκιπα, τὸ «Ἐξοχότατε» πρὸς ὑπουργό, πρεσβευτὴ κλπ.—αὐτά, λέει, τὰ ξέρει. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν θὰ ποῦμε «Ἀξιότιμε Κύριε» καὶ σὲ ποιὸν «Ἐλλόγιμε ἢ Ἐλλογιμότατε Κύριε»; Καὶ σὲ ποιὸν Ἱερωμένο θὰ ποῦμε «Αἰδεσιμώτατε», σὲ ποιόν «Ἱερολογιώτατε», «Θεοφιλέστατε» κλπ. Καὶ πάλι στὸ τέλος: πότε θὰ βάλουμε «σᾶς χαιρετῶ»; πότε «σᾶς ἀσπάζομαι»; πότε «σᾶς προσκυνῶ»; πότε «ὅλως ὑμέτερος»; πότε «ὅλως πρόθυμος»; καὶ καθεξῆς;

Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ ἄγνοια γλώσσας· εἶναι ἄγνοια ἐθιμοτυπίας! Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κι' ὁ πιὸ σπουδασμένος μπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ θάλασσα. Ἐγὼ τοὐλάχιστο, ἂν καὶ συγγραφέας, πολλὲς φορὲς βρέθηκα σ' ἀμηχανία πῶς ν' ἀρχίσω καὶ πῶς νὰ τελειώσω ἕνα «ἐπίσημο» γράμμα μου· πολλὲς φορὲς μπέρδεψα τοὺς τύπους ἢ ρώτησα γιὰ νὰ μοῦ ποῦν ἐκεῖνον πιὸ ταίριαζε. Ἀξαφνα τοὺς τίτλους τῶν ἱερωμένων κάθε βαθμοῦ, ἀπὸ τοῦ Πατριάρχη ὥς τὸν Ἀναγνώστη: μὰ χρειάζεται ὁλάκερη [illegible] γιὰ νὰ τοὺς μάθῃ κανεὶς καὶ [illegible] μνήμη γιὰ νὰ τοὺς θυμᾶ[illegible] παρὰ ἐλάχιστους· «Παναστὸν Πατριάρχη [illegible] αριώτατε» στὸν [illegible]δεσιας (μόνο), [illegible]τροπολίτη, [illegible]κπὰ καὶ [illegible]ο. Σ' [illegible] ἕναν [illegible]ρητή; σ' ἕναν Ἐξαρχο[illegible] ρύλακα; . . . Ποῦ νὰ ξέρ[illegible] *ίκεια*, βλέπετε, τόσοι καὶ τ[illegible] καὶ τἄλλα μαθήματα τα[illegible] καὶ μ' αὐτὰ ἀκόμα νὰ μαθαίνῃ γλω[illegible] Ἀλλ' αὐτὸ τὶ σημαίνει; Ἀπλούστατα, ὅτι φτάνουν καὶ τρεῖς ὧρες τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὰ ἑλληνικά,—ὅπως καὶ γιὰ κάθε ***ἀχανῆ*** γλῶσσα, γιατὶ ὅλες οἱ εἰδικοὶ [illegible]

Γ. Γ.—Σπουδαῖο βοήθημα γιὰ τοὺς τίτλους εἶναι οἱ Κατάλογοι συνδρομητῶν, ποὺ ἔχουν στὸ τέλος πολλὰ παλιὰ ἑλληνικὰ βιβλία, τυπωμένα μάλιστα στὸν Πρωτοψάλτη, ἂν θέλῃ νἆναι κανεὶς τυπικός, πρέπει νὰ γράψῃ «Μουσικολογιώτατε»!

Θέλω νὰ πῶ, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ξέρῃ κανεὶς κι' ἀπέξω. Ὅταν θὰ χρειαστῇ νὰ γράψῃ σὲ κάποιον ***ὀφφικιάλο***, ρωτᾷ ἕναν εἰδικό—ἕνα γραμματισμένο παπᾶ π. χ.—καὶ τὸν ὁδηγεῖ. Ὅσο γιὰ τἄλλα, τὰ κοσμικὰ νὰ ποῦμε, ἔ, δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολα. Πάει κανεὶς μὲ τὴ λογική. Π. χ. ὅταν γράφῃ σ' ἕνα κύριο, ποὺ θέλει νὰ τὸν τιμήσῃ, δὲν χάνει τίποτα νὰ τὸν πῇ «Ἀξιότιμο» ἢ καὶ «Ἐρίτιμο». Ἐπίσης, ὅταν γράφῃ σ' ἕνα γραμματισμένο, σ' ἕναν καθηγητή, σ' ἕνα συγγραφέα, μπορεῖ νὰ τὸν προσφωνήσῃ «Ἐλλόγιμε, ἢ Ἐλλογιμότατε Κύριε». (Ἂν καὶ γιὰ ἕνα ἐξοχο συγγραφέα, πιὸ τιμητικὴ εἶναι ἡ προσφώνηση «Διδάσκαλε», κατὰ τὸ γαλλικό «Maitre».) Ἐπίσης στὸ τέλος, ὅταν γράφῃ κανεὶς σ' ἕνα πρόσωπο πολὺ σεβαστό, πολὺ ἀνώτερό του, ἡ λογικὴ θὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ οὔτε «σᾶς χαιρετῶ», οὔτε «σᾶς ἀσπάζομαι»· παρὰ καλύτερα «σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ σέβη μου—τοὺς ταπεινούς μου χαιρετισμούς,—τὴν ἔκφραση τῶν εὐλαβῶν μου αἰσθημάτων» ἢ κάτι τέτοιο.

Γενικά, δυὸ πράγματα πρέπει νὰ προσέχῃ κανεὶς πολὺ ὅταν γράφῃ σὲ ξένους καὶ ἀνωτέρους του: πρῶτο νὰ μὴν παραμελήσῃ τοὺς τύπους, πρᾶγμα ποὺ θἄδειχνε ἀσέβεια (π. χ. ἕνα ξερὸ «κύριε» ἢ ἕνα ξερὸ «ὅλως ὑμέτερος») καὶ δεύτερο νὰ μὴν τὸ παρακάνῃ μὲ τοὺς τύπους αὐτούς, πρᾶγμα ποὺ θἄδειχνε πάλι ταπεινότητα, κολακεία ἢ σχολαστικότητα. Κι' ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, τὸ μέτριον ἄριστον.

Ὅσο γιὰ τὰ συνειθισμένα γράμματα, ἐκεῖνα ποὺ γράφει κανεὶς σὲ φίλους του, σὲ συγγενεῖς, σὲ οἰκείους, μοῦ φαίνεται πὼς σ' αὐτὰ δὲν χωρεῖ ἐθιμοτυπία. Τὰ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά! Κανένας κώδηκας δὲν θὰ σᾶς πῇ ἂν ἕνα φίλο σας πρέπει νὰ τὸν προσφωνήσετε «ἀγαπητέ μου», «φίλτατε» ἢ «πολυαγαπητέ μου»: σεῖς μόνο τὸ ξέρετε. Οὔτε ἂν πρέπῃ νὰ στείλετε στὸν ἀδελφό σας «χίλια φιλιά» ἢ νὰ «φιλήσεται τὸ χέρι» τοῦ πατέρα σας, τῆς μητέρας σας, τοῦ θείου σας. Ἐδῶ, καὶ νὰ τὸ παρακάνετε, δὲν πειράζει καθόλου. Καὶ πάλι γιὰ νὰ φανῆτε κάπως ψυχροί, γράφοντας σ' ἕνα φίλο σας ἕνα ξερὸ «χαῖρε» ἀντὶ «σὲ φιλῶ», θἄχετε βέβαια τὸ λόγο σας. Ἐγὼ ὡστόσο, ποὺ δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζί σας, ὅπως πάντα:

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

στὴν Πόλη. Γιατὶ ἀναφέρουν κάθε συνδρομητὴ μὲ τὴν ἰδιότητά του καὶ μὲ τὸν τίτλο του. Καὶ τέτοια βιβλία ὑπάρχουν σὲ πολλὲς οἰκογενειακὲς βιβλιοθῆκες.

Φ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Πῶς λυπόταν ποὺ θἄφευγαν! Γιατὶ ποιὸς ἤξερε τί τύχη τὰ περίμενε στὸ δάσος... Σκληροὶ ἄνθρωποι! Ἀνάτρεφαν πουλιά, γιὰ νὰ τὰ παραδίδουν στοὺς κυνηγοὺς... Κι' ἐνῷ ἡ μικρὴ συλλογιζόταν αὐτό, ὁ Πάτροκλος τῆς ἔλεγε:

—Ὥραῖα τὰ κατάφερες!... Μὰ ἔτσι ποὺ τὰ μέρωσες αὐτὰ τὰ περδίκια, ὁ πρῶτος ποὺ θὰ περνᾷ ἀπ' τὸ δάσος, θὰ μπορῇ νὰ τὰ σκοτώνῃ... Ὁ Ἀλάρτης θἄκανε καλύτερα νὰ κοιτάζῃ μόνος του αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ νὰ μὴν ἀφίνῃ τὰ πουλιὰ σ' ἕνα παλιοκόριτσο σὰν καὶ σένα!..

Ὁ γέρος κοκκίνησε.

— Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμα, παιδί μου, καὶ δὲν ξέρεις ἀπ' αὐτά. Τραβήξου, Ἀνθούλα. Νὰ ἰδοῦμε, τὰ πουλιὰ θὰ κάθουνται ἔτσι ἥσυχα καὶ κοντὰ στὸ ἀφεντικό;

Ἡ Ἀνθούλα τραβήχτηκε κι' ὁ ἀρχιδασοφύλακας παρακάλεσε τὸν Πάτροκλο νὰ πλησιάσῃ. Ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδαν κοντά τους, τὰ περδίκια πέταξαν καὶ κρύφθηκαν στὸ δάσος καὶ στὸν καλαμιώνα.

— Δοκίμασε, ἀφεντικό, νὰ σκοτώσῃς καμπόσα ἄμ' ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι, ἐξακολούθησε ὁ Ἀλάρτης καὶ πιστεύω νὰ ἰδῇς τότε, πὼς τὰ πουλιά μου δὲν εἶναι ἥμερα μὲ ὅλους.

Καθένας γύρισε στὴν κατοικία του· μὰ ὅλοι ἦταν δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῇ ὁ κακὸς γιὸς μιᾶς τόσο καλῆς μητέρας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στὸ σχολειὸ καὶ στὴν ἐκκλησιά

Ὅταν ἦρθε ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, οἱ φασιανοὶ κι' οἱ πέρδικες πῆραν τόσο καλὰ τὰ μέτρα τους, ὥστε ὁ Πάτροκλος δὲν σκότωσε οὔτ' ἕνα πουλί, μ' ὅλο τὸ ὡραῖο ἐγγλέζικο ντουφέκι ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ἡ μητέρα του. Κι' ὁ Ἀλάρτης, ποὺ δὲν εἶχε ξεχάσει τὰ λόγια τοῦ «ἀφεντικοῦ», ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστηση.

Ἡ Ἀνθούλα καθόταν τὸ περισσότερο στὸ σπιτάκι της καὶ μόνο γιὰ τὴν ἐργασία της ἔβγαινε ἢ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς φίλους της στὴ βίλλα.

Εἶχε περάσει τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὁ Γιάννης πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἰδῇ τὴν Ἀνθούλα. Πόσο εὐχαριστήθηκαν τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἦταν μαζί! Εἶχαν δέκα μέρες νὰ ἰδοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι' εἶχαν νὰ ποῦν τόσα πράγματα!

Ἡ παρουσία τοῦ Γιάννη ἔδινε θάρρος στὴν Ἀνθούλα, ποὺ τοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶνε περίπατο στὸ δάσος. Ἐκεῖ, ἀφοῦ περπάτησαν κάμποσο, ἐκάθησαν κάτω ἀπὸ μιὰ βαλανίδιὰ κι' ἐξακολούθησαν νὰ μιλοῦν οἱ δυό τους.

Ἀξαφνα μιὰ ντουφεκιὰ ἔπεσε τόσο κοντά τους, ὥστε τὰ σκάγια σκορπίστηκαν τριγύρω τους. Κι' ἡ Ἀνθούλα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φόβου.

— Ἔ, σύ, κουμπάρε, μὲ τὸ ντουφέκι! δὲν βλέπεις πὼς εἶν' ἄνθρωποι ἐδῶ; φώναξε ὁ Γιάννης.

Πρὶν τελειώσει καλα-καλὰ τὸ λόγο του, ὁρμησε ἕνα λαγωνικὸ ποὺ εἶχε μυριστεῖ λαγὸ καὶ σὲ λίγο φάνηκε ὁ Πάτροκλος, μὲ ὡραία στολὴ κυνηγοῦ ἀλλὰ μὲ σάκκο ἐντελῶς ἄδειο.

— Ἀ, σὺ εἶσαι, Ἀνθούλα; ἔκαμε. Καὶ μὲ συντροφιά, βλέπω... Τί, κόντεψες νὰ φᾶς τὰ σκάγια μου στὰ μοῦτρα; Μὰ τί σοῦ φταίω; Μὴν τριγυρνᾶς στὸ δάσος μὲ παιδιὰ τοῦ δρόμου.

—Ἔχεις λάθος! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Γιάννης· δὲν εἶμαι παιδὶ τοῦ δρόμου ἐγώ! εἶμαι γειτονόπουλο· τὰ χωράφια τοῦ πατέρα μου συνορεύουν μὲ τὰ δικά σας.

— Ὤ, τὸν κύριο γείτονα! εἶπε μὲ εἰρωνεία ὁ Πάτροκλος· καὶ πῶς δὲν πήγατε καὶ τοῦ λόγου σας στὸ κυνήγι;

— Ἐγὼ δὲν πηγαίνω στὸ κυνήγι, πηγαίνει ὁ πατέρας μου· μὰ δὲν γυρίζει ἔτσι, μὲ ἄδεια τὰ χέρια, σὰν καὶ σένα. Νά, τὴν Κυριακὴ ἔφερε δυὸ λαγούς.

— Στὸ δάσος μας λοιπὸν κυνηγᾷ ὁ πατέρας σου;

— Ὁ πατέρας μου δὲν καταδέχεται ποτὲ ξένο πρᾶγμα. Κι' ἐμεῖς ἔχουμε δάσος γιὰ νὰ κυνηγᾶμε.

— Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν σοῦ φτάνει ἐσένα καὶ γι' αὐτὸ ἦρθες στὸ δικό μας.

Σ' αὐτὸ ἀποκρίθηκε ἡ Ἀνθούλα:

— Ἡ κυρία μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ ἔρχουμ' ἐδῶ μὲ τοὺς φίλους μου· καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πειράζουμε κανένα ποὺ καθόμαστε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Καλά, εἶπε ὁ Πάτροκλος· ἀφοῦ σ' ἀρέσῃ, μεῖνε μὲ τὸ φίλο σου· ἐγὼ φεύγω.

Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ.

—Τί κακόπαιδο! εἶπε ὁ Γιάννης. Νὰ χρωστᾷ χάρη ποὺ εἶναι γιὸς τῆς κυρίας σου, εἰδεμὴ θὰ τοὔδειχνα ἐγὼ πῶς μιλοῦν!... Ἔπειτα ἦταν στὸ δάσος του· ἂς τὸν ἔβλεπα πουθενὰ ἀλλοῦ...

Ἡ Ἀνθούλα δὲν εἶχε πιὰ διάθεση γιὰ περίπατο καὶ γύρισε μὲ τὸ φίλο της στὸ σπίτι. Ἐκεῖ μόνο ξαναβρῆκε τὴν εὐθυμία της κι' ἔδειξε τὴν πέρδικά της στὸ Γιάννη. Ἔπειτα δείπνησαν οἱ δυό τους μὲ τὸν Φραντή. Καὶ τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς Δεμάρας γύρισε στὴ βίλλα.

Τὸ Σεπτέμβρη ὁ Πάτροκλος ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ σχολεῖο του. Κανένας δὲν δυσαρεστήθηκε γιὰ τὴν ἀναχώρησή του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα του, ποὺ κι' αὐτὴ ὡστόσο λυπόταν κατάκαρδα γιὰ τὸν κακὸ χαρακτῆρα τοῦ γιοῦ της.

Ὅλο τὸ χειμῶνα, ἡ Ἀνθούλα ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνῃ στὸ παρθεναγωγεῖο τοῦ χωριοῦ, ὅπου ἔκανε μεγάλες προόδους. Ἔμαθε νὰ γράφῃ καὶ νὰ κάνῃ λογαριασμούς· διάβαζε ἀκόμα κι' ὅλα τὰ βιβλία ποὺ εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ τῆς δανείζῃ ἡ κυρία της. Μὰ κι' ὁ Γιάννης δὲν ἔμενε πίσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1). ΘΕΟΦΑΝΗΣ Ν. ΚΑΕΑΝΘΗΣ *(Πυροβολιτάκι)* ἐξ Ἀλατσάτων Μ. Ἀσίας. Α' Βραβεῖον 1936ου, 1946ου καὶ 1960ου Διαγων. Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.—2). ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΑΝΑΣΤ. ΖΕΥΓΩΛΗΣ *(Διαπλασοπουλάκι Νάξου)* ἐν Τραγαίᾳ Νάξου. Α' Βραβεῖον 1936ου Διαγων. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.—3). ΠΑΝΑΓ. Γ. ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΣ *(Ναυπλιακὸς Ἀστὴρ)* Α' Βραβεῖον 1870υ Διαγων. Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΡΗΤΑ

[Φωκυλίδου τοῦ Μιλησίου]

Πολλοὶ πὼς εἶναι γνωστικοὶ
περνοῦνε στοὺς ἀνθρώπους,
κι' ἂς εἶν' ἀ κι' ἐλαφροί· γιατὶ
καλοὺς ἐπῆρεν τρόπους.

(Ἀπὸ τὸν «Στέφανον»)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΥΓΗ

I

Ποιὸς δὲν τὴ γνωρίζει,
δὲν τὴν ἔχει ἰδῆ
τὴν καλὴ Νεράϊδα
τὴν πανώρια Αὐγὴ
ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι
μαγικὸ ῥοβδί
καὶ μεταμορφώνει
οὐρανὸ καὶ γῆ;

Δὲς σὰν ἐρχομό της
πῶς ξυπνᾷ ἡ φύση,
πῶς μοσχοβολοῦνε
τὰ λουλούδια γύρω
—μὲ καινούργια ὅλα
λὲς καὶ τάχει ντύσει—
κι' ἀπαλοσκορπᾶνε
τὸ οὐράνιο μ'ῥο.

Ψιλνουνε στὸν Πλάστη
ὕμνους τὰ πουλάκια,
λάμπουν σὰν καθρέφτης
θαλασσονερά,
γάργαρα, κ. θάρια
τρέχουν τὰ ῥυάκια,
στ' ἄνθια τὰ μελίσσια
φτάνουν μὲ χαρά.

Κι' ἡ γλυκειὰ δροσούλα
σὰ διαμάντι λάμπει
σὲ βερνικωμένες
δεντροφυλλωσές·
σὰ ῥοδοβαμμένοι
φαινουνται κι οἱ κῆποι
κι' οἱ κορφὲς γιὸ τὰ
τῶν βουνῶν χρυσές.

Ῥοδαλὴ Αὐγούλα,
πρόβαλε νὰ χύσῃς
μέσα στὴν ψυχή μας
τῆς χαρᾶς τὸν ἥλιο·
τὸ φριχτὸ σκοτάδι
πέρα νὰ σκορπίσῃς,
νὰ τὴ βάλῃς σ' ἕνα
φωτεινὸ βασίλειο...

Μεγάλη Ἑλλὰς
Α' Βραβεῖο στὴ Μεγάλη Τάξη

II

[illegible] με! Μὰ τί χρωσιὰ
[illegible] ἀπ' τὰ τοῦρ;
[illegible] τί μ'αὐτὸ
[illegible] ὄμορφη;

[illegible]

ΑΝΟΙΞΗ

Ὄμορφη ἀνοιξιάτικη
Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σχο[illegible]
ἔβλεπα τὸ χαμόγελο τοῦ οὐρανοῦ,
κ' ἐνα δέντρο τοῦ περιβολιοῦ γεμᾶτο
ἀπὸ ὀρσεριὰ κλαδάκια καὶ τὰ
παράθυρα τῶν ἀνεκρυνῶν σπι-
τιῶν μὲ τὶς κοταπράσινες γλά-
στρες. Ὁ δάσκαλος μας ἦταν εὐ-
διάθετος. Ἀνέπνεε μὲ εὐχαρί-
στηση τὸ ἀεράκι ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ
τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα, ἀρωματι-
σμένο μὲ τὶς μυρωδιὲς τῆς γῆς
καὶ τῶν δένδρων, ποὺ μᾶς ἔκαμνε
νὰ σκεπτόμαστε τὶς ἐξωχικὲς ἐκ-
δρομές.

Ἐνῶ μᾶς ἐξηγοῦσε τὸ πρόβλημα,
ἀκούγαμε τὸν σιδηρουργὸ τοῦ
γε τονικοῦ δρόμου νὰ χτυπᾷ εὐ-
θυμα στὸ ἀμόνι καὶ τὴ γυναίκα
τοῦ ἀντικριτοῦ σπιτιοῦ νὰ κοι-
μίζῃ τὸ παιδάκι της τραγουδώντας.

Σχολάσαμε. Οἱ μητέρες μας,
περιμένοντας μας, μιλοῦσανε χα-
ρούμενα καὶ ἡ μητέρα τοῦ Γιάγ-
κου, ἡ χορταρού, εἶχε σήμερα
στὰ καλάθια της τόσα μάτσα βιο-
λέττες, ποὺ εὐωδιάζε ὅλη ἡ αὐλή.
Ἤμουνα χαρούμενος κι' ἐγὼ δὲν
ξεύρω γιατί. Ἴσως γιατὶ χθὲς τὸ
βράδυ ὁ δάσκαλος μας εἶπε σὲν
πατέρα μου ὅτι πηγαίνω καλά·
ἴσως καὶ γι' ἄλλη αἰτία.

Πηγαίνοντας νὰ συναντήσω τὴ
μητέρα μου, τῆς εἶπα: «Εἶμαι
γεμάτος χαρά. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ
μὲ κάνει τόσο χαρούμενο σήμερα τὸ
πρωί;» Καὶ κεινη μοῦ εἶπε χα-
μογελῶντας: «Ἡ ὄμορφη ἐποχὴ
κι' ἡ ἡσυχη σκιείδηση»!

(*Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τοῦ* De Amicis)

Ἀλκηστις

Ο ΠΩΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 80

Εἶναι Κυριακή. Τὸ μεσημέρι
θὰ γίνῃ ἡ κλήρωση τῶν λαχειων.
Κατὰ τὶς ὀκτώ, ἕνας μικρὸς πω-
λητής, μὲ τὰ λαχεῖα στὸ χέρι
ξεκινάει ἀπ' τὴν πόλη ὅπου καθό-
ταν, νὰ πάῃ στὸ γειτονικὸ χωριό,
γιατὶ κεῖ τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ
εἶχε πάει, εἶχε πωλήσει κεῖ πολλὰ
λαχεῖα.

Στὸ δρόμο ἔκανε τὶς πιὸ γλυ-
κὲς σκέψεις. Συλλογιζότανε τὴ
χαρὰ τῆς χήρας μάννας του, ὅταν
θὰ τῆς πήγαινε τὸ κέρδος ἀπ'
τὴν πούλῃση τῶν λαχειων, τὰ
φιλιὰ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε καὶ τὰ
πράμματα ποὺ θ' ἀγόραζε γιὰ τὸ
μικρο του ἀδελφάκι. Καὶ ἡ ψυχὴ
τοῦ καλοῦ παιδιοῦ ἀλαγάλλιαζε.

Βυθισμένος στὶς σκεψεις του,
δὲν εἶδε πὼς εἶχε πάρει ἄλλο δρό-
μο. Ὅταν τὸ κατάλαβε, ἦταν
[illegible]νά. Ὥρες εἶχε περπατήσει
[illegible] «Ἀλλοίμονο» σκέφθηκε
[illegible] «πολησιάζει μεσημέρι
[illegible] πολὺ μακριά. Θὰ
[illegible] καὶ τότε; Πρέπει
[illegible]νήτα λαχεῖα,
[illegible] νὰ τὰ πλη-
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] μα-
κριά. [illegible] τοῦ
ξέφυγε καὶ, [illegible] ἀπ' τὸν
ἀέρα, ἔρχισε [illegible]ρὸς τὰ
πίσω. Δέκα λεπτὰ ἔχ[illegible] ὅσο νὰ
τὸ πιάσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ μέ-
ρος ἀπ' ὅπου ἔφυγε. Π ιος ξέρει!
Μπορεῖ αὐτὸ τὸ λαχεῖο νὰ ἦταν
ἡ κατοστροφή του. Ἴσως, ἂν δὲν
τοῦφευγε, θὰ ἔφτανε ἔγκαιρα στὴν
πόλη.. Τώρα ὅμως;... Πάει!...

Ἔρριξε μιὰ περίλυπη ματιὰ στὸ
λαχεῖο. Ἦταν ὁ ἀριθμὸς 18805.
Τὴν στιγμὴ ἐκείνη φάνηκαν δυὸ
ἄνθρωποι στὴν κ[illegible]μπῆ τοῦ δρόμου.
Ἀκοῦς ἐκεῖ» ἔλεγε ὁ ἕνας, «γιὰ
πέντε ἀριθμοὺς νὰ χάσω ὀγδόντα
χιλιάδες! Ἀχ! νάπαιρνα τὸν ἀριθ-
μὸ 18305!..» Τὸ παιδὶ τἄκουσε καὶ
κλονίστηκε σύσσωμο. Ὥστε ἔγινε
ἡ κλήρωση; καὶ τὸ λαχεῖο ποὺ τὸ
νόμιζε γιὰ καταστροφή του, κέρ-
διζε ὀγδόντα χιλιάδες;.. Τὶ εὐτυ-
χία!... Τὰ μάτια του γέμισαν δά-
κρυα «Παντο ὑναμε Θεε», ψιθύ-
ρισε. Κι' ἔνεσε λιπόθυμο.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 78

Ἕνα πρωί, γύριζα στὸ σπίτι
ἀπ' τὸ φοῦρνο μ' ἕνα καρβέλι
ψωμί. Στὸ δρόμο βλέπω ἕνα σκύλο
ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πίσω μου. Νο-
μίζοντας πὼς θὰ μὲ φάῃ, κόβω
ἀπὸ τὸ καρβέλι ἕνα κομμάτι καὶ
τοῦ τὸ ῥίχνω γιὰ νὰ φύγῃ· ἀλλὰ
ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸφαγε, πάλι ἐρχό-
ταν κοντά μου. Ἐγὼ πάλι γιὰ νὰ
φύγῃ, τοῦ ἔρριξα ἄλλο, καὶ πάλι
ἄλλο ψωμί, ὡς ποὺ ἔφτασα ἔτσι
σπίτι.

Ὅταν μὲ εἶδε ἡ μητέρα μου μὲ
μισὸ ψωμὶ καὶ μὲ τὰ νύχια κομ-
μένα, μοῦ ἐπε:

— Γιατὶ εἶναι ἔτσι τὸ ψωμί;

Τὶ νὰ πῶ τῆ; μητέρας!

— Νά, ἐκεῖνος ὁ σκύλος ποὺ
εἶναι στὴν πόρτα, ἐρχόταν ξοπίσω
μου, νὰ μὲ φάῃ καὶ τοῦ τὸ ἔρριχνα
λίγο—λίγο γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ
ἐκεῖνος τὸ ἔρωγε καὶ πάλι ἐρχό-
ταν νὰ μὲ φάῃ...

— Ἀνόητε! μοῦ λέει, δὲν ἐκα-
ταλάβαι ἐς, πὼς ὅσο τοῦ ἔρριχνες
ψωμι, τόσο ἐρχόταν κοντά σου
γιὰ νὰ τοῦ ῥίξῃς καὶ ἄλλο; καὶ
δὲν ἔπαιρνες μιὰ πέτρα νὰ τὸν
βλέσῃς νὰ φύγῃ;

Τὰ θυμοῦμαι τόρα καὶ γελῶ.

Μέγας Ναπολέων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιῶργο, ξέρεις τὶ θὰ πῇ alter ego;

— Ὄχι...

— Μὰ δὲν διδάσκεστε στὸ σχο-
λεῖο Λατινικά;

Διδασκόμαστε μά.. δὲν μα-
θαίνουμε.

Μαγεμένο Ἀκρογιάλι

***

Στὸ μάθημα τοῦ Συντακτικοῦ.

Ὁ Δάσκαλος: Λοιπόν, Κώστα,
αὐτὴ ἡ πρότασις δὲν εἶναι κυρία·
τότε τί εἶναι;

Ὁ Κώστας: Δεσποινίς!

Θρακικὸ Διαβολάκι

***

Ὁ Δάσκαλος: Νὰ μὴν ἀνοίξῃ
κανεὶς Γραμματική!

Ὁ Μίμης: Κι' ὅσοι τὶς ἔχουν
ἀνοιχτές;

(Γεγονὸς) *Σμύρνη*

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν 1922, σελ. 160]

Πρὸ δύο ἐτῶν ποὺ προκηρύχτηκε
αὐτὸς ὁ Διαγωνισμός, πολλοὶ φίλοι
μου, ποὺ σήμερα γράφουν ὡραῖα
ποιήματα, ἦταν ἀκόμα ἀρχάριοι.
Κι' ὅμως, τὰ ὡραῖα ποιήματα ποὺ
ἔλαβα γι' αὐτὸ τὸ Διαγωνισμό, εἶναι
τόσο πολλά, καὶ μάλιστα στὴ Με-
γάλη Τάξη, ὥστε βρέθηκα σὲ ἀμη-
χανία ποιὰ νὰ βραβεύσω. Ἀρκεῖ νὰ
σᾶς πῶ, ὅτι κι' ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη
ποὺ βλέπετε στὸν Γ' Ἔπαινο ἂν
ὄχι ὅλα, μερικὰ τοὐλάχιστο θὰ τὰ
ἐνέκρινα γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργα-
σίας καὶ, μὲ μικρὰ διορθώματα, θὰ
τὰ ἐδημοσίευα! Μόνο στὴν Εὔφημο
Μνεία εἶναι τὰ ποιήματα ἐκείνων
ποὺ μπορεῖ νἄχουν καλὲς ἰδέες,
ἀλλὰ δὲν ξέρουν ἀκόμα — δηλαδὴ
δὲν ἤξεραν τότε, — νὰ κάνουν καλοὺς
στίχους.

Ἐννοεῖται ὅτι, γιὰ νὰ βγῶ ἀπ'
αὐτὴ τὴν ἀμηχανία, ἀναγκάστηκα
νὰ ἐξαντλήσω ὅλη μου τὴν... αὐ-
στηρότητα. Κι' ἀπὸ τὰ πιὸ δόκιμα
στιχουργήματα, κοίταξα νὰ ξεχω-
ρίσω ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ποιήματα
κάπως ἀνώτερα ἀπὸ μιὰν ἁπλὴ
περιγραφὴ τῆς Αὐγῆς ἢ καὶ ἀπ' ἕνα
Ὕμνο. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε
καλύτερα, ἰδού:

Τὸ ποίημα τοῦ Φιφῆ, μολονότι
ἡ περιγραφή του δὲν εἶναι καὶ τόσο
δυνατή, τόσαλα σ' ἀνώτερη θέση
ἀπὸ ἄλλα, — ἀπὸ τὸ περιγραφι-
κότατο ποίημα τοῦ *Ἀγριοκάτσι-*
κου π. χ. — μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ
τελειώνει μ' αὐτὴ τὴν ἐπίκληση
στὴν Αὐγή:

Ἔλα, Δευκή μου
Καὶ στὴν ψυχή μου
Ἔμπα βαθειά,

Πού νικημένη
Τὴ σφιχτοδένει
Ἀπελπισιά!

Πολὺ ἀνώτερη βέβαια εἶναι ἡ
τελικὴ ἐπίκληση, — ἢ ἡ Δέησή,
ὅπως τὴ λέει, — τοῦ *Ὄψιμου*
Κρίνου:

Ἂς ἦταν ἔτσι σήμερα

Νὰ στάλαζε τῆς θείας Λύγης
Ἡ μάννα καλοσύνη
Καὶ σεῶν θλιμμένων καὶ φτωχῶ
Ἀνθρώπων τὶς καρδιές!

Κι' αὐτὸ τὸ ὡραιότατο ποίημα
θἄπαιρνε βέβαια τὸ πρῶτο βραβεῖο,
ἂν ἦταν κάπως ἁπλούστερο, πρὸ
αὐτόνερα στὰ παιδιά, παιδικότερο.
Ὁ *Ὄψιμος Κρίνος* ἔπρεπε νὰ
θυμηθῇ πὼς γράφει τὶ Διαγωνισμὸ
τῆς Διαπλάσεως καὶ, ἂν μποροῦσα,
νὰ πεταξῇ λίγο χτηλότερα.. Γιὰ
τὸν ἴδιο λόγο δὲν δίνω τὸ πρῶτο
οὔτε στὸ ἐπίσης σχεδὸν ὡραῖο καὶ
μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν κατακλεῖδα
ποίημα τοῦ *Γάϊου Ἄνθη*. Καὶ
προτιμῶ ἀπ' ὅλα, ὡς συμφωνότερο
μὲ τὸ σκοπὸ μας, τὴν «Αὐγή» τῆς
Μεγάλης Ἑλλάδος ποὺ συνδυ-
τὴν ἐμπνευση, τὴν ἁπλότητα,
τὴν ἀκολία, τὴν περιγραφή, τὸ ποιη-
τικὸν συμπέρασμα, — ὅλα ἐκεῖνα
τὰ προτερήματα ποὺ ἀπαιτοῦσε ἕνα
τέτοιο εἶδους καὶ τέτοιου προορι-
μοῦ ποίημα.

Θἄπρεπε τώρα νὰ μιλήσω ἐδῶ
καὶ γιὰ κάμποσα ἄλλα, ποὺ μοῦ
κάμαν ἄρίστη ἐντύπωση. Ἀλλὰ
ἐν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Καὶ
ἐρνῶ στὴ Μικρὴ Τάξη.

Κι' ἐδῶ ὑπάρχουν ἀρκετὰ ὁμορφα
ποιηματάκια. Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνα
πολὺ διαφορετικὸ ἀπ' ὅλα, πολὺ
ρωτότυπο: Ἡ «Αὐγὴ» τῆς *Φρου-*
ροῦ. Εἶναι κάτι ἀπρόοπτο, εὐ-
θυμο, ἀστεῖο, ἂν θέλετε καὶ σατυ-
ρικό. Σατυρίζει ἐκείνους ποὺ σκο-
πίζονται μὲ τὶς ταραγυές, τὶς
φουσαγυές καὶ τὰ ρέστα, — χωρὶς
νὰ κἀσθάνονται καὶ τίποτα, —
καὶ ὅταν, — ὑποτίθεται, — τῆς φω-
νάζουν νὰ τὴν ξυπνήσουν «Χαιρέ!
ἐπιμένουσε!», τοὺς ἀπαντᾷ ἀπλοϊ-
κότατα πὼς αὐτὴ νοστιάζει ἀκόμα
ὀσο πρωΐ καὶ... προτιμᾷ ἀπ' ὅλα
λίγον ὕπνο. Καὶ εἶπα: Δὲν πειράζει!
Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχουμε τοὺς τόσο σο-
βαρούς, κι' ἐλληκρινεῖς πιστεύω, ἐνθου-
σιασμοὺς τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*, ἂς
κάνωμε κι' αὐτὴ τὴ νόστιμη σατυρα
τῆς *Φρου—Φρου*. Ἔτσι τὸ πρῶτο
βραβεῖο στὴ Μικρὴ Τάξη τὸ παίρνει
ἡ μικρὴ *Φρου-Φροῦ* γιὰ τὴν προ-
τοτυπία τῆς. Ἄλλως τε κι' ἡ στι-
χουργία, γιὰ τὴν Τάξη της καὶ τὴν
ἡλικία της, εἶναι ἀρκετὰ καλή.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (*15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικία*).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μεγάλη Ἑλλὰς* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὄψιμος Κρίνος* [19Ε]. — *Γάϊος Ἄνθης* [18Β].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιφῆς* [17Ε]. — *Ἀγριοκάτσικο* [16Ε]. — *Ἄρης* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἕκαστον*): Φούριος, Σκορπιὰ Φίλλα, Θέμις Μάσκας, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Καλαματιανὸ Δουλούδι, Πάλμας, Ῥόδο, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Ἄγριο Κῦμα, Ἐλπιδοδιάλεκτη Ποφφάρα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον*): Ἤσυχος Ταραξίας, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Ἠλέκτρα, Κιθή, Δροσάτο Τλιπόχαρμα, Ἱππόλυτος, Κοιλβιον, Ρεναίος, Ψαριανὸ Ναυτόπουλο, Ἀσσαφάτ, Τρελὴ Μοῦσα, Μυστηριῶδες 13.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον*): Ἀγριολουλούδο, Φιλελεύθερη Ἑλληνοπούλα, Φοῖβη, Δάφνης Στέφανος, Κερανοβόλον Βλέμμα, Χρῆστος Μαλάκης, Ἀστροπελέκι, Ἑλληνικὸν Ἰδανικόν, Ἄπτερος Νίκη, Αἰθερία, Ἀναριστής Κεραυνός.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (*ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον*): Παν. Ν, Μπογράκος, Ἀτρόμητος Στρατηλάτης, Περικλῆς Δαμιανός, Ὀνειρο τῆς Κύπρου, Χρυσοστός, Ἀφορολεμένος Τεγεάτης, Ἀμαδρυάς, Χρυσαυγή, Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως, Ἀδάμς Μοντεχρίστος, Δοκιμοπιστος Δωή, Αὐγουστος Σταθάρης, Φαίδων Κυβικός, Σιφομάχος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω*).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φροῦ—Φρου* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος* [14Ε]. — *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος* [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κρυφὸ Ἀπολειό* [12Ε]. — *Γαρδένια* [12Κ]. *Ἀναχοῦ Παρὼν* [11Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον*): Ἀλύπωστος Ἐπτάλοφος, Καρυοφύλλι τοῦ 21, Δόξα Ματωμένη, Βασιλεὺς Ἀθάμας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον*): Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Κυπριώτικο Λουλούδι, Εὐγενὴς Ἱπότης, Ἔνδοξος Ἀβέρωφ, Μαύρη Ἀράχνη, Πάρις Ἰωαννίδης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον*): Ἐκπληρωθὲν Ὄνειρον, Ἥρως τῆς Κιουτάχειας, Λάτρης τῆς Φύσεως, Τριφύλλι, Ἀλογόμυγα, Ταλιάβ.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (*ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον*): Μελαχροινὴ Μουσικὴ, Ἐρμῆς, Καρδιαγνώστης, Κοφτερὸ Σπαθί, Ρυγολέτος, Κοῦκος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΦΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6 Μαΐου 1924.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΑΝΗΣΗ ΤΟΥ κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Ἡ Κυβέρνηση μιὰ φορά, τὸν
καιρὸ τοῦ πολέμου, μοῦ παρήγ-
γειλε νὰ γράψω ἕνα στρατιωτικὸ
ἢ πολεμικὸ διήγημα. Ἔγραφα τότε
τὸ «Πῶς πολεμοῦν». Ἡ Κυβέρνηση
τὸ τύπωσε μ' ἐξοδά της σὲ βιβλι-
ράκια καὶ τὸ σκόρπισε στὰ διάφορα
στρατόπεδα. Ἀλλὰ σὲ μένα οὔτε
τὸ χειρόγραφο ἐπέστρεψε, οὔτε ἀν-
τίτυπο ἔστειλε. Ἔτσι τὸ διήγημά
μου αὐτό, ποὺ θἄθελα κάποτε νὰ
τὸ ξανατυπώσω, — μοῦ τὸ ζητοῦν
μάλιστα τώρα νὰ τὸ περιλάβουν
σὲ μιὰ συλλογὴ διηγημάτων γιὰ
στρατιῶτες; — δὲν τὸ ἔχω. Τὸ
ζήτησα παντοῦ, δὲν τὸ βρῆκα. Ἄν
λοιπόν, κατὰ σύμπτωση, ἔχῃ κανεὶς
ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως»
αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι (ἐπιγράφεται:
«Γρηγορίου Ξενοπούλου: *Πῶς πο-*
λεμοῦν, διήγημα»), τὸν παρακαλῶ
πολὺ νὰ μοῦ τὸ στείλῃ νὰ τὸ ἀντι-
γράφω καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω.
Θὰ μοῦ κάμῃ μεγάλη χάρη.

Φαίδων

Βεβαιότατα, *Σμύρνη*, στὴ φυσιο-
γνωμία διαβάζεται ἡ ψυχή, γιατὶ
ψυχὴ καὶ σῶμα, ὅσο συνυπάρχουν,
εἶναι ἀλληλένδετα καὶ τὸ ἕνα ἐπι-
δρᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἔτσι ὁ ἐξύπνος
ἄνθρωπος ἔχει ζωηρὰ φτερωτὰ μάτια,
ὁ ἠλίθιος τἀ ἔχει θολά, σβουσμένα, καὶ
καθεξῆς. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι, ἀπὸ
τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸ παρα-
τηρεῖται *ὡς ἕνα βαθμό*. Μόνο
ἕνας Δαβάτερ, εἰδικὸς δηλαδὴ φυ-
σιογνωμιστής, μπορεῖ, ἀπὸ τὴ φυσιο-
γνωμία ἑνὸς ἀνθρώπου, νὰ κατα-
λάβῃ τελείως τὴν ψυχή του, τὸν
χαρακτῆρα του, τὰ προτερήματά
του τὰ ἐλαττώματά του κλπ. Οἱ
κοινοὶ παρατηρεῖται πολὺ λίγα κα-
ταλαβαίνουν καὶ συχνὰ γελιοῦνται.

Τὸ *Χιαυὸ Ἀκρογιάλι* μοῦ γρά-
φει πόσο ὠφελεῖται ἀπὸ τὰς Πνευ-
ματικὰς Ἀσκήσεις. «Πολλὲς φορές,
— λέει, — ἀναγκάζομαι νἀνοίγω τὴν
Ἱστορία μου, τὴν Ἁγία Γραφή, τὴ
Γραμματική μου ἀκόμα· γιατὶ ὅσο
κι' ἀν τἀ ἔχω πρόσφατα, ἀφοῦ διδά-
σκομαι ἀκόμα, ὅμως πολλὰ πράγ-
ματα ξεχνῶ καὶ θὰ τὰ ξεχνοῦσα
ἴσως ἐντελῶς, ἂν δὲν ἤσουν ἐσὺ μὲ
τὰς Ἀσκήσεις σου νὰ μὲ ἀναγκάζῃς
νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω...» Κι' ἄλλα
πολλὰ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφει τὸ
Χιαυὸ Ἀκρογιάλι, ἀλλὰ ποὺ τόπος
γιὰ ὅλα!...

Ὑποθέτω, *Δάλια*, ὅτι ὁ κ. Διευ-
θυντὴς ἐχαρακτήρισε ὡς «κουτα-
μάρες» τὸ γράμμα σου, μόνο γιατὶ
ἡ καλλιγράφος σ'ἔπιασε νὰ τὸ γρά-
ψῃς τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Ἀπό-
φευγε αὐτὰ τὰ παράτυπα, γιὰ νὰ
μὴν ἀκοῦς τέτοια λόγια... Κι' ἐγὼ
ἐλπίζω ὅτι φέτο ἡ ταχυδρομικὴ
συγκοινωνία θὰ εἶναι πιὸ τακτικὴ
καὶ δὲν θὰ μὲ στερηθῇς, ὅταν θὰ πᾷς
στὸ νησί σου.

Ἐαρινὸν Ἄνθος, αὐτὸ σοῦ ἐνέ-
κρινα καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ καλό.
Στὸ χέρι σου εἶναι «νὰ ἐξαπλωθῇς»
περισσότερο στὸν κύκλο μας καὶ
ἀπὸ «μουσαφίρης» ποὺ εἶσαι τώρα
νὰ γίνῃς γνωστὸς καὶ πασίγνωστος.
Ὁ ζῆλος εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ χρειά-
ζεται καὶ βλέπω μὲ χαρά μου ὅτι
ἔχεις μεγάλο.

Χαίρω πολύ, *Κ. Φαναρ!*), γιὰ
ὅσα μοῦ γράφεις. Ναί, πολὺ καλὰ
θυμοῦμαι τοὺς φίλους μου τοῦ «Ἐρ-
μοῦ» κι' εὐχαρίστως ἀκούω ὅτι ὁ
σύλλογος αὐτὸς θ' ἀνασυσταθῇ καὶ
θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δράση του.

Ἀφοῦ τὸ *ἀναγνωρίζῃς*, *Δροσερὲ*
Ζέφυρε, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ ξα-
νακάνῃς, ἀλλὰ θὰ βρίσκῃς, θὰ οἰκο-
νομῇς πάντα λίγον καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ
γράψῃς. Ἡ «Ἐβαδέλφη μ υ» ποὺ θὰ
παίξῃ τὸ Ὠδεῖον Θεσσαλονίκης, δὲν
εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπο ἔργο τοῦ κ.
Φαίδωνος, ἀλλὰ διασκευὴ ἑνὸς περι-
ρεμήμου γαλλικοῦ μυθιστορήματος.
Νὰ μοῦ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου,
Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν.
Τὶς ἐκθέσεις σου στὸ σχολεῖο πρέ-
πει βέβαια νὰ τὶς γράψῃς στὴ
γλῶσσα ποὺ θέλει ὁ κ. καθηγητής.
Εἶναι καθηγηταὶ ποὺ ἀγαποῦν τὴ
δημοτική, εἶναι ἄλλοι ποὺ τὴν ἀνέ-
χονται κι' ἄλλοι ποὺ δὲν θέλουν νὰ
τὴν ἀκούσουν. Ὁ μαθητὴς πρέπει
νὰ συμμορφώνεται. Δὲν ὑπάρχει
ἀμφιβολία, ἐὰν μιὰ μέρα ἡ δημο-
τικὴ θἀπλωθῇ σ' ὅλη τὴν ἐκπαί-
δευση, καὶ στὸ Πανεπιστήμιο ἀκόμη.
Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι
ἐπ' ἄπειρο θἄχουμε δυὸ γλῶσσες.
Ἄλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ
θἀργήσῃ. Δὲν εἶναι μόνο οἱ προ-
λήψεις ποὺ ἐμποδίζουν· εἶναι καὶ
μιὰ πραγματικὴ ἀνάγκη ποὺ ἐπι-
βάλλει ἀκόμα τὴ διατήρηση τῆς κα-
θερευούσας καὶ τὴ βλαμμία της
ἀντικατάσταση. Τὴ μεταχειριζόμα-
στε, βλέπεις, διακόσια σχεδὸν χρό-
νια· καὶ τόσα βιβλία, ἐπιστημονικὰ
προπάντων, γραμμένα σ' αὐτή, δὲν
εἶναι δυνατὸ βέβαια νὰ ξεκαρα-
φτοῦν ἢ νὰ μεταφραστοῦν σ' ἕνα
χρόνο!

Ἔλαβα καὶ μὲ μεγάλη μου εὐ-
χαρίστηση διάβασα «Τὰ Ἀνθρωπι-
στικὰ Γράμματα» ἕνα θαυμάσιο πα-
νηγυρικὸ ποὺ ἔκαμε κατ' ἐντολὴν τῆς
Συγκλήτου, στὴν ἑορτὴ τῶν Τριῶν
Ἱεραρχῶν, ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλο-
σοφικῆς Σχολῆς κ. Θεοφ. Α. Κα-
κριδῆς, πατέρας τοῦ ἀγαπητοῦ μου
συναγωνιστῆ. Θὲς συνιστῶ νὰ διαβά-
σετε τὸν φωτεινὸ αὐτὸ λόγο. Θὰ
σᾶς γράψῃ ἄλλωστε γι' αὐτὸν καὶ
ὁ κ. Φαίδων.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ
ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ
ἑξῆς: *Δεγετὴς Ἀκρίτας*, *Μοῦσα*,
Πρίγκηψ Ἰνδός, *Σοῦλα*, *Ἄνθος*
τῆς Ἄνδρου, *Βαρῶνος Μυγχά-*
ουζεν, *Ἀλκυὼν* καὶ *Λευκὸς Ἱπ-*
πότης. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας
των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ
τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀφθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκριθέντα
ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ
Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κάποιος, ἀ.
(Ν. Β.) Μυρωμένος Κρίνος, ἀ. (Δ.
Ρ.—Νὰ μοῦ πῇς καὶ τόνομα σου
καὶ νὰ γράψῃς τὰς λύσεις σύμφωνα
μὲ τὸν Ὁδηγό.) Κύκλωψ, ἀ. (Δ.
Μ) Βύρων, ἀ. (Κ. Κ) Πολύμητις
Ὀδυσσεύς, ἀ. (!) Νυκτοπλάνος, ἀ

γι' αὐτὸ πού μὲ ρωτᾶς') ***Μικρασιατάκι*** (δὲν τδξερα πῶς ἤθελες τόσο πολὺ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου· ναί, ποῦ ἀρέσει') ***Μελαχροινὴν Νησιωτοπούλαν*** (τὰ ἔλαβα ἀφοῦ εἶχα παύσει νὰ δέχομαι καὶ νὰ μιλῶ γιὰ κομμάτια· τετράδια ἔστειλα') ***Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*** (καὶ τὸ γράμμα σου ὡραῖο, κι' ὁ φάκελλος πού τύπωσες μὲ τὸνομά μου') ***Εὐκλείδην*** (ἐξετέλεσα, εὐχαριστῶ') ***Ἰαπανέζαν*** (χαίρω πολὺ κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· γράψε μου') ***Ρούλαν*** (ἔστειλα· πιτήματα τώρα δὲν εἶναι δεκτά') ***Φασκαμιὰν*** (λογαριάζονται ὅλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται ἐντὸς τοῦ ἔτους τ' ἀποτελέσματα· δηλαδὴ δὲν σημαίνει πότε ἀποκηρύχθη ὁ Διαγωνισμός') ***Πόθον τῶν Γραμμάτων*** (περαστικά!) ***Δημ. Χ. Παπαϊωάννου*** (μπορεῖ ἡ μία τιμητικὴ δὲν ἀποκλείει τὴν ἄλλη') ***Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου*** (ὄτι') ***Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως, Παιδικὴν Καρδιάν, Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας, Κασσιανήν, Πικρὴν Σκλαβιάν, Παπαρούναν*** κ.τ.λ.τ.λ. ***Φιφὴν Λεντάκη, Ἀμάραντον Κρῖνον, Μιχαὴλ Κασάπην*** (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***5 Μαΐου***, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Ἰουλίου

330. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεσις [κοινή,
Μὲ τἄλλο φεύγει μία σφαῖρα . . .
Τ' ὅλο μου ὁλέθριο γιὰ μαθητή,
Μὰ καὶ κακὸ γιὰ ἕνα πιτέρα.

Πᾶν ὁ Ὀρεσβίος

331. Στοιχειογρίφος

Ἄγριο ζῶο πού δὲν τρῶς,
Τρώγεται λαμπρά, — μα πῶς;
Ἕνα γράμμα νὰ τοῦ βγάλῃς
Καὶ στὸ φοῦρνο νὰ τὸ βάλῃς

Γεώργιος Κόκκελος

332. Μεταγραμματισμὸς

Τετράποδο ἀπ' τὰ χρήσιμα,
Ἂν χάσῃ Υ καὶ πάρῃ Α,
Μὲ ἄλλον τόνο, γίνεται
Ἀπ' τὰ μεγάλα ἐμπετά.

Παναγιώτης Χονδρογιάννης

333 Ἀναγραμματισμὸς

Ἥσυχο, γλυκὸ νεράκι
Ἂν ταράξῃς σὺ λιγάκι,
Γίνεται πάλι νερό,
Ἴσως ἡσυχο κι' αὐτό,
Μὰ συνήθως ἀλμυρό.

Λιάνα

334. Πυραμὶς

\+ = Οἱ σπ. χῶρα Μικρασιατικὴ
+ = Θεὸς Ἀρχαῖος
+ = Ἄνεμος
+ = Ἀρχ. Ἀρχιτέκτων
****+**** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος

Μπρὸς Ἀθηναῖος.

335. Μωσαϊκὸν

Ὁ Στρυμών, ὁ Πηνειός,
Μαζὶ Νέστος, Σπερχειὸς
Καὶ στὸ τέλος ὁ Ἀξιός,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Κι' ἄλλον, ξένο, σχηματίζουν.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

336—340 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκαστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

νόμος, ὅρμος, λόγος, νάνος, πῶς

Πυροβολιτάκι

341. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν θερμότερον τόπον τῆς γῆς, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον φιλόσοφον.

1, Ἀρχ. θεός 2, Μουσικὸν ὄργανον· 3, Μέγας Ζωγράφος· 4, Δένδρον· 5, Πόλις τῆς Τουρκίας· 6, Ἀστερισμός.

Ἀγέλαστος

342. Φωνηεντάλιπον

μρ—μ—μ—πτ

Φιλελεύθερος Ἀθλητής

343. Γρῖφος.

Ὅσο κρατήσῃ, τόσο φῶς!

Ναυτόπαις

344. Restauration

Écrire donc d' apprenez avant penser à.

Avec ces mots formez un vers de Boileau.

Σμύρνη

345. Double Acrostiche

Les premières lettres un animal feroce; les troisièmes un aliment:

1, Animal, rongeur; 2, Météorologique; 3, Deesse des Egyptiens; 4, Négatif

Κυματίζουσα Κυανόλευκος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 6 καὶ 7.

65. Ἀρχιμήδης (ἀρχή, Μῆδος.)—66. Ντόμινο (do, mi, πρω.) —67. Καῖσαρ - Αἶσα - Ἀσία.—68. Πῖλος-Πύλος.

69. ΣΠΕΤΣΑΙ 70 — 74. Διὰ τοῦ Β: *βάρος, βολή, βία, βέλος, ἀμβλεῖα.*
Α Ν
ΚΕΡΚΥΡΑ
ΑΟ ΟΦ
ΑΣ ΔΗ — 75. ΡΩΣΙΑ (Ρωμιλέος, Ὠκεανός, Στενός, Στέλλω, Ἴδιος, Ἀμείβω.) — 76. Ἡ 78. Α
Ο Ν
Σ Ν
γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγε. — D I J O N
77. *Μὲ τὴ μελέτη ὁ ἀμαθὴς γίνεται σοφός.* O U
(μ ἔτη, μ ἔλ ἔτη, ὠά, μαθ εἰς, γῆ, ναί, τ' ἔσο φῶς.)

79. Διαθήκη (διό, θήκη) - 80. Ἀμάλθεια (λάμα=αμαλ, θεία.)—81. Πιτακὸς (πῖ, τᾶ, Κῶς.)—82. Ἓν (ε'=5, ν'=50.)

83. Μ Σ Σ 84. Α Ε Ο
Α Α Ο ΠΑΡΔΑΛΙΣ
Ρ Α Ν (Ἔρις, ὁ ταΦ Α Λ Α Ι Ν Α δός, Πάρος,
Δ Μ Θ ἄρπα, Ρὸ
Ο Ι Ω δος, δάλια,
Ρ Σ Ν ἵππος, Σάρδεις.)—85—89. Διὰ τοῦ Χ: *χήν, χρόνος, μυχός, χωλός, μάχη.*—90. ΛΕΩΝ-ΑΡΤΑ (ΛΑχεσις, Ἐρινύς· Ὠτίον, Ναούμ)—91. Μὴν πῆς μπᾶ τοῦ πηγαδιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃς μποῦ. — 92 *Ἡ ἀρετὴ ἐπαινεῖται* (ἴκρ, ἔτη ἐτ' ἐν ι τε.)—93. ESPAGNE (Égalité, Savant, Prejugé, Abominable, Gellée, Narine, Empreinte.)—94. Toit-toi.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ δραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *5* ὁ δραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*, — εἴτε ἄρραφος, εἴτε δραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—699α)

Ὁ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς των εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς Κωνσταντίνους καὶ τὰς Ἑλένας ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ΚΟΡΑΗ, ΦΛΟΓΑ, ΤΡΕΛΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ, ΠΕΤΑΧΤΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.

(ΚΔ'—634)

Δεσποινὶς ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, δέχομαι. Γράψατε πρώτη.— ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ

(ΚΔ'—635)

Υπὸ τοῦ «ΦΡΑΓΚΙΚΟΥ ΦΡΥΛΟΥ» διοργανώθη θεατρικὴ παράστασις διεξαχθεῖσα λίαν ἐπιτυχῶς.

(ΚΔ'—636)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτ-ποστάλ. Προθεσμία δίμηνος· βραβεῖα τρία. Δ)σις: Τάκης Καραβούλιας, γυμνασιόπαιδα, Σπάρτην. Παιδὶ Βουνοῦ=Κονταλέφα, Ἔνδοξη Σπάρτη =Νικολόπουλος. Σπαρτιάτις=Κανελάκου.
ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

(ΚΔ'—637)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,,

Ἀναγγέλλομεν εἰς τὰ Διαπλασόπουλα, ὅτι παρ' ἔλην μας τὴν καλὴν θέλησιν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν «Ἕνωσιν Ἀλεξανδρινῶν Διαπλασοπούλων.»

(ΚΔ'—638)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,,

«ΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ», ὅσο διὰ τὴν συμμαχίαν μας, νὰ μᾶς γράψετε ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Δ)σις: Nic. Stroumzi, Rue Fouad 1er Alexandrie (Egypte).

(ΚΔ'—639)

Μονταίν, δὲν εἶμαι ἡ Δανάη. Μὰ πρόσεχε, γιατὶ σὲ μυρίστηκα.
ΤΣΑΥΠΙΝΑ

(ΚΔ'—640)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, σοῦ βγάλαμε τὸ ἐπανωφόρι, μὰ δὲν εἴπαμε νὰ τὸ χάσῃς. Βρὲ, ποῦ τὰ μαθαίνουμε!!!— ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—641)

Λάζε Κούφα, Νικόλαε Παπακων..., τί ὡραῖα ποὺ ἔξερετε νὰ μαρτυρᾶτε ψευδώνυμα. Συγχαρητήρια σᾶς ἀξίζουν.
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—642)

Γιὲ τῆς Σελήνης, οἰκτρὰ ἀποτυχία εἶχες στὴν ἀνακάλυψη τῆς Μακεδονοπούλας. Παράσημο σοῦ ἀξίζει. Δὲν μᾶς λὲς ποιὰ εἶναι ἡ συντροφιὰ Σταυρούδη ποὺ περνᾶ ἀπὸ τὸ δρόμο της;
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—643)

Παιδιά, δὲν βρίσκετε πολὺ κουτὴ τὴν φανταστικὴ ἀνακάλυψη τοῦ Γιοῦ τῆς Σελήνης γιὰ τὴν Φαῦστα;
Μῆβιλ

(ΚΔ'—644)

Γιὲ τῆς Σελήνης, γενοῦ πρῶτα παιδὶ τοῦ ἥλιου καὶ ἔπειτα ἀνακαλύπτεις καὶ τὴν;
Φαῦστα

(ΚΔ'—645)

Ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀσχολίες παραλείψαμε νὰ εὐχηθοῦμε στοὺς φίλους γιὰ τὸ Πάσχα· ζητοῦμεν συγγνώμην.
Μῆβιλ, Φαῦστα

(ΚΔ'—646)

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, «Δὲν μὲ πλανοῦν τὰ λόγια καὶ πλὴν πικρὰ ἀκόμα». Τὸ θυμᾶσαι; Σεμίραμις, ἀναγεννήθη ἔ; ποῦ τὰ πουλιὰ γελοῦνε στὴν Τ.
ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—647)

Μπαίνοντας στὸ πράσινο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.
Μασκωτέσα, Ἀρλεζιάνα, γιατὶ μὲ μικρὰ δὲν ἀλληλογραφεῖτε; Μέχρι προχθὲς εἴσαστε μπεμπέκες· τώρα μεγαλώσατε;—*Ἀρλεζιάνα, νταμπῆ*· μὲ ξένο ψευδώνυμο παιράζετε τὸ *Τρελλὸ Ναυτόπουλο*.— *Χείμαρρε*, ἀλληλογραφοῦμε γαλλιστί;
ΝΥΚΤΟΠΛΑΝΟΣ

(ΚΔ'—648)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ἡ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» περιμένει τὴν ὑποστήριξή σας στὸ Β' Διαγωνισμό της (ΚΔ'—476).

(ΚΔ'—649)

Μαῦρε Ἱππάτα, εἶσαι τρελλὸς νομίζοντας πῶς μπορεῖς νὰ μὲ νικήσῃς. Νομίζεις πῶς δὲν σὲ ξέρω ἔ; Φανάση μου, ἠπατήθης! Εἶσαι 16 χρονῶν καὶ κάθεσαι στὴν ὀδὸν Χάριτος· θὲς καὶ περισσότερα; Καὶ σὺ «*Τιτάν*», εἶσαι γιὰ τὰ σίδερα· σὰν μπορεῖ ὁ Ἐξερευνητὴς τῆς Σαχάρας νὰ μὲ ξεκαπάσῃ.
ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—650)

Σεμίραμις, γράψατε: Κωνσταντῖνον Λερούκαν ρ. τ. Ἀθήνας.
ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—651)

ΜΑΓΚΑ, ΑΛΑΝΗ, ἔτσι φαίνεται! ΓΚΑΙΜΩΝ, ὅτι ὥρα θὲς εἶμ' ἕτοιμος! Δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—652)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ἀγράφων καρτῶν. Θὰ λειφθοῦν ὑπ' ὄψιν ποιότης καὶ ποσότης. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δύλεπτο. Βραβεῖα: (Δύο τόμοι Διαπλάσεως Β' περιόδου, Ἄθλοι Οὐγκῶ, Φάουστ, Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ, Κάρμεν). Δ)σις: Γεώργ. Μίσιον, Ἀκροκόλωσις 13, Θεσσαλονίκην.
ΓΙΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ, ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ

(ΚΔ'—653)

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ καρτ-ποστὰλ (ἀγράφων). Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα δύο. Τιτάν, λάβε μέρος. Δ)σις: Γ. Βορβήν, Θησέως 21, Ἀθῆναι.
Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΔ'—654)

Ὁ Τυφὼν εἶναι κολοβὸς ἀκόμη καὶ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἀτενίσῃ τὸν ΤΙΤΑΝΑ.
Δεαβόλισσα

(ΚΔ'—655)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, ἡ χαρά μου δὲ λέγεται· τὰ χρυσὰ σας λογάκια μοῦ χάρισαν τόσες γλυκὲς στιγμές· χίλια εὐχαριστῶ.—*Κόμη Φοίνικα*, διόλου περιφρόνηση, ἀλλά... εἶμαι τόσο βεβαία πῶς δὲ μὲ ἔξερετε.—*Τρελλοαρσακειάς*, εὐχαριστῶ πάρα πολύ.—*Πουλὶ τῆς Καταιγίδος*, ἂν καὶ τὰ καλὰ σας λόγια εἶναι πολλὰ γιὰ τὸ μικρὸ βραβεῖο, λέω: εὐχαριστῶ. Ὅσο γιὰ τὸ τα... εἶναι ἕνα τετραδιάκι ποὺ μοῦ εἴχατε ζητήσει στὸ 50 φυλλάδιο.
ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—656)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΚΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ, ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΠΟΛΥΒΙΕ, ΦΙΟΡΗ ΛΕΒΑΝΤΕ, ἐλάβομεν σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΔ'—657)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους ὅσοι μοῦ προτείνουν.
Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως

(ΚΔ'—658)

Ἀνθισμένη Λεμονιά, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει ἡ ἀλληλογραφία, ἀλληλογραφοῦμε. Γράψε: Διραντζήν, ρ. τ. Ἰθάκην.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 8